

I. PŘEDMLUVA.

[Canto I.]

[Canto II.]

[Basso continuo]

Kdo by tě chvá - li - ti žá - dal, Ma - ri - a, Mat - ko
Bo - ží, ten by ne - mož - né - ho žá - dal, ou - čast - ný bý - ti zbo - ží.

3 6 6 4 #6 3

Kdo by tě chváliti žádal,
Maria, Matko Boží,
ten by nemožného žádal,
oučastný býti zboží.

Puňktík tvé chvály jediný
všecky spěvy zaráží,
tvá nejmenší dobrodiní
vší muziku poráží.

Však nelze předce mlčeti,
loutnu mou беру v ruce,
nedá mně láska mlčeti,
žene mne k spěvu prudce.

Loutna sprostná, však důvěrná,
přijmiž jí míle k sobě;
loutna Synu tvému věrná,
jí připisují tobě.

Ty nebeský dvůr spravuješ,
jsi přední dvořenínka.
S tvým Synem v nebi panuješ,
jsi paní, jsi hraběnka.

Jsi kněžna, jsi královna,
máš fraucimoru dosti,
žádná však tobě v tom rovná
jest pro hojnost milosti.

Ženichovi i nevěstě
tuto mou loutnu vzdávám,
aby zněla v Sion městě,
s ní se všecek oddávám.

Anno, starosto všem milá,
prostředkuj v mém mínění;
učni, tvá dcera přemilá
ať svou milost nezmění.

A tak já začnu spívati
a na mou loutnu hráti;
hled' země následovati
a k loutně husle bráti.

Má se začíná muzika,
paníkové a panny,
spívejte, hřejte, muzika
jest dcery svaté Anny.